Podle zjištěného skutkového stavu obžalovaná však jednala z téhož rozhodnutí a za týmž cílem, totiž aby získala vlastnické právo pozemků poškozeného Š. Č., uvedených v padělané smlouvě trhové, a tedy celá její činnost směřovala jen proti vlastnickému právu poškozeného.

V důsledku toho jde o týž úmysl, směřující k témuž cíli, a je proto třeba ve smyslu § 95 tr. z. celou činnost obžalované posuzovati jednotně a tedy jako jediný trestný čin. Ve smyslu § 95 tr. z. je proto třeba užíti zákonného předpisu, který stanoví nejtěžší trest, anebo nejtěžší způsob trestu.

Měly tedy nižší soudy kvalifikovati trestný čin obžalované jen podle §§ 401, 402, odst. 2 tr. z.; pokud jej kvalifikovaly i podle § 400, odst. 1 tr. z., zavinily tím na újmu obžalovaného věcný zmatek podle § 385, čís. 1 b) tr. ř., na který podle posl. odst. § 385 tr. ř. je třeba vždy hleděti z úřední povinnosti. Nejvyšší soud proto postupoval podle § 33, odst. 1 por. nov. a rozhodl podle zákona.

Čís. 6272.

Ak bol mladistvý previnilec na hlavnom pojednávaní vypočutý (§ 47, odst. 2 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n.), možno ďalšie hlavné pojednávanie konať — ovšem pred týmže sudcom mládeže a za šetrenia ustanovení zákona čís. 8/1924 Sb. z. a n. — aj v neprítomnosti obvineného.

(Rozh. zo dňa 10. októbra 1938, Nd III 42/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci, zahájenej pred okresným súdom v N. ako súdom mládeže proti mladistvému A. pre previnenia krádeže, následkom žiadosti súdu mládeže v R. o delegáciu okresného súdu v T. ako súdu mládeže, po vypočutí generálnej prokuratúry takto sa usniesol: Návrhu sa nevyhovuje a spisy sa vracajú súdu mládeže v R.

Dôvody:

Proti mladistvému A. sa vedie trestné pokračovanie pre trojnásobné previnenie krádeže podľa § 333 tr. z., § 48 tr. nov., § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n.

Pojednávanie v tejto trestnej veci sa konalo pred okresným sudcom Dr. P. jako sudcom mládeže dňa 19. októbra 1936, na ktorom pojednávaní bol mladistvý previnilec A. o všetkých trestných činoch, za vinu mu kladených, vypočutý. Týmto vypočutím bola splnená podmienka § 47, odst. 2 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. Ďalšie hlavné pojednávanie je možné konať v neprítomnosti mladistvého previnilca, ovšem pod podmienkou, že sa koná pred týmže sudcom mládeže, pred ktorým sa konalo hlavné pojednávanie, na ktorom bol mladistvý previnilec vypočutý.

Z návrhu na delegáciu je zrejmé, že okresný sudca Dr. P. bol aj v dobe tohoto návrhu, t. j. dňa 31. augusta 1938, sudcom mládeže

u okresného súdu v N. a preto je možné konať u okresného súdu v N. ako súdu mládeže hlavné pojednávanie proti mladistvému A. aj v neprítomnosti tohoto mladistvého previnilca, ovšem za šetrenia ustanovení zákona čís. 8/1924 Sb. z. a n. a s podmienkou, že toto hlavné pojednávanie sa bude konať pred okresným sudcom Dr. P. ako sudcom mládeže.

Delegovanie okresného súdu v T. ako súdu mládeže nie je tedy potrebné a preto návrhu nebolo vyhovené.

Čís. 6273.

Zločin podle § 93 tr. zák. je trestným činem trvajícím.
Trestná činnost tu trvá, dokud je omezena osobní svoboda oběti.

Zločinu podle § 212 tr. zák. se dopouští i ten, kdo opomine překaziti i jen další páchání zločinu podle § 93 tr. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1938, Zm I 855/38.)

Obžalovaný čeledín A., chtěje zameziti, aby se P., jenž mu byl jeho zaměstnavatelem svěřen k dohledu, nevzdálil od uložené mu práce, přivázal ho řetězem ke kůlu; tento stav omezení osobní svobody P-ovy trval několik hodin. Když se zaměstnavatel obžalovaného A., spoluobžalovaný B. vrátil domů a spatřil P-a přivázaného řetězem ke kůlu, nepodnikl nic, aby P-a vyprostil, ač si byl dobře vědom, že P-a uvázal jeho zaměstnanec spoluobžalovaný A. Nalézací soud uznal obžalovaného A. vinným zločinem neoprávněného omezování osobní svobody podle § 93 tr. zák. a obžalovaného B. zločinem nadržování uvedenému zločinu podle § 212 tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného B. do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 212 tr. z.

Z důvodů:

Rozsudek netrpí zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Podle rozsudkových zjištění obžalovaný A. uvázal P-a řetězem 4 m dlouhým ke kůlu (sloupu) tím způsobem, že omotal jeden konec řetězu kolem jeho zápěstí a připevnil řetěz k ruce P. zámkem, který uzamkl na klíč, kdežto druhý konec řetězu připevnil ke kůlu tak, že jej otočil okolo kůlu a připevnil jej drátem. Při takovém uvázání nelze připustiti, že překážka volnosti mohla býti kýmkoliv, najmě P. samým beze všeho přemožena, zvláště když je rozsudkem zjištěno, že P. je člověk duševně méněcenný. Je bez významu, že se mu konečně přece podařilo vyprostiti se tím, že rohem vidlí uvolnil hřebík, jímž byl řetěz ke kůlu připevněn, vždyť právě z toho plyne, že překážka volnosti byla odstranitelna jen násilím. Podle toho, co uvedeno, nešlo snad jen o pouhé